

ÁGH ISTVÁN

Nagy téli délután van

N. G. Tudom, nagy nyári délután lesz című verséhez

*Téli vakációm első boldog pillanatában
 az otthoni ég káprázatos csodája alatt,
 mintha az alpesi szépség délibábja szikrázott volna,
 ahogy a felhők magasodtak a mezőn fejem föl,
 sohasem találtam még annyira szokatlannak
 az ismerőset, amiért már baza kellett utaznom,
 kimenni a szabadba, látni a naplementét,
 s amiért a városiak olyan érthetetlen rajongtak,
 már engem is ámulatba ejtett véglegesen.*

*Azt az ámító azonosságot szeretném átélni most is,
 bár nemcsak azért, hogy egy jeges strand nézőteréről
 időt áldozzak a rabul ejtő szépségnek naponta,
 s lássam a januári délutánban négy és öt között ugyanazt,
 mégis az újdonságra várva, melyet a felhők
 pillanatnyi állása alakít, ahogy az ég színeit
 kicsapja a távoli széláramlat elképesztő formákban,
 az öbölre sötétlő hegyekre, míg a menny földi
 hídja, közvetlen előttem csábítja lábaimat.*

*Ez az égi szemle szenvedéllyé fajult öregkoromra,
 mintha valami ősi félelem fölött kellene győznöm,
 mert hiába hiszek vagy nem hiszek a másnapi virradatban,
 mégis az én megsemmisülésem képzetét ébreszti föl,
 miként a téli nappal együtt ereszkedő koporsó emléke,
 tétován billen, zökkenve eltűnik, s beledöbben
 az örökkévalóság a hirtelen megszűnő időbe,
 miközben a nagy tűzimádat s a katasztrófa utáni
 kéj epéje forr a zsigerekben, s látszat csupán a látvány.*

[*Hatvan éve született Nagy Gáspár*]

*Messziről, mintha a délutáni alkonyat vetné
vérpirosát a parton telelő sirálycsapatra,
de a mozdulatlan figurák felé közelítvén
kiderül, gyertyák égnek lyuggatott patronokban,
biztosan az eltűnt szigligeti halászok emlékére
gyűjtötták, valamivel érkezésem előtt,
s otthagyták, hogy a Balatont én is sírnak tekintsem,
hiszen az utolsó földi léptek nyomában
lobog a láng, mint a kegyelet tétova pillantása.*

*Mintha nem akarnák látni a naplementének álló nők,
megbabonázva fordítanak hátat az árnyékuknak,
esendő körültekintéssel próbálják leplezni a titkos
találkozást, mint világszülő teremtmények,
eleget áldoztak bőrükkel, szemlesütve adták át ölüket,
majdnem megvakultak a kíváncsiságtól,
s már mint a gyengülő férfi szemébe nézhetnek,
a hűlő parázsba, s elképzelhetik sorsukat
a méltóságos hanyatlás és az elmúlás pompájában.*

*A tegnapi pompa mára ködössé szegényült,
nem feszülnek a tó gyöngyház visszfényében
bíbor, lila, arany, ezüst szálakból szótt vitorlák,
tegnap a nádas mögé ereszkedett a nagyra nőtt nap,
hallottam ütközését a földdel, s mikor lebullott,
ezernyi varjú riadt föl egyszerre baljós szárnycsapással,
s a koloncaikat veszített jegenyék kinyújtózkodtak,
ám ez a mostani már halványan csüng az ég viaszán,
s elcsöppen, mielőtt a madarak elültek volna.*